

Νικολάου Σταυριανίδου
(Πρωτοδίκου Διοικητικῶν Δικαστηρίων)

Μία ἄνευ προηγουμένου χειραγώγηση τῆς κοινῆς γνώμης

Μία ἄνευ προηγουμένου χειραγώγηση τῆς κοινῆς γνώμης τις τελευταῖες ἡμέρες, με πρόσχημα τὰ σκάνδαλα, πραγματικά καὶ ὑποθετικά, στὸν χῶρο τῆς Δικαιοσύνης καὶ στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, ὀδηγεῖ με «συνοπτικές διαδικασίες» σὲ ἐσφαλμένες καὶ βεβιασμένες ἐκτιμήσεις πού φθάνουν σὲ προτάσεις γιὰ θεσμικὸ χωρισμὸ τοῦ Κράτους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, συνταγματικὸ ἢ νομοθετικὸ. Ἄλλα, ὅμως, εἶναι πράγματι τὰ τιθέμενα ζητήματα.

Στ'ἀλήθεια, τί εἶναι αὐτὸ πού τόσο ξαφνικά γέμισε τις ὁθόνες τῶν τηλεοράσεών μας καὶ τὸν νοῦ μας; Δὲν πρόκειται γιὰ τρομο-ιδεολογικὸ κτύπημα στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας; Ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα τῶν ἀντιστάσεών μας καὶ τῶν ἀντισωμάτων μας; «Πατροκτονία» λοιπόν, ὡς πρώτη φάση μαζικῆς χειραγωγήσεως, γιὰ νὰ ὑποστοῦμε ἀναμόρφωση τῆς προσωπικότητός μας καὶ τῆς συλλογικῆς ταυτότητός μας ὅπως γίνεται μέσα στις σέκτες;

Ὅχι, δὲν ἔχουμε καθόλου καλὴ κατάσταση στὴν Ἐκκλησία. Τὸ κανονικὸ δίκαιο παραθεωρεῖται ἐπὶ δεκαετίες τώρα. Ἡ ἐνημέρωση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀφανισθῆ ἀπὸ ἐλεγχόμενα Μ.Μ.Ε. καὶ ἡ φωνὴ του ἀγνοεῖται συστηματικά ἀπὸ καρριερίστες ἱερομονάχους πού ἀντὶ νὰ ζοῦν στὰ μοναστήρια σπεύδουν νὰ καταλάβουν θέσεις καὶ γίνονται ἀνὼριμοι πνευματικῶς, ἢ καὶ ἀντικανονικά, ἐπίσκοποι.

Ὅχι, δὲν ἔχουμε καλὴ κατάσταση στὴν Δικαιοσύνη. Ἡ τυπικὴ νομιμότητα θριαμβεύει καὶ πλῆθος κακῶν ρυθμίσεων δένουν τὰ χέρια εὐσυνειδήτων δικαστῶν καὶ λύνουν τὰ χέρια σὲ παρακυκλώματα. Οἱ ἀδικίες αὐξάνονται καθημερινὰ καὶ ὁ ὄγκος τῶν ὑποθέσεων βαραίνει πλέον ἐπὶ τῆς ὑγείας μας ὡς δικαστῶν.

Καὶ στὸ παρελθὸν γινόντουσαν προσπάθειες νὰ χτυπηθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου στὴν Δικαιοσύνη. Μᾶς κατηγοροῦσαν, ἀδίκως, ὅτι ἀμειβόμεθα πολὺ. Τις ἀδικίες τοῦ νόμου σὲ μᾶς τις χρεώνανε οἱ διάδικοι. Καὶ κάποιοι δικηγόροι τις δικές τους ὑπερβολικὲς ἀπολαβὲς τις χρεώνανε ἠθικῶς, ψευδόμενοι ἀνηθικῶς πρὸς τοὺς πελάτες τους, στὸν «δικαστὴ πού θέλει τόσα». Ἐν τούτοις, ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὅλοι μας προερχόμαστε, αἰσθανόταν ὅτι προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε δίκαιοι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶς ἐμπιστευόταν. Θὰ μᾶς ξαναεμπιστευθῆ, ἀρκεῖ νὰ γίνουμε οὐσιαστικότεροι καὶ θαρραλέοτεροι στις λύσεις μας.

Ἀλλὰ αὐτὸ προϋποθέτει ὅτι δὲν θὰ ζοῦμε ὑπὸ τὸν φόβο ὑποθετικῶν ἀποκαλύψεων. Ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέπεται νὰ διασύρεται κανεὶς μας ἀπὸ ψευδῆ ἐνημέρωση, ὅπως συνέβη με τὴν συκοφαντικὴ κατηγορία κατὰ ἀνύποπτου δικαστοῦ (τοῦ κ. Ρ.) ἢ ὁποῖα ἐκτοξεύθηκε με χρῆση ὑποκλοπῆς συνομιλίας τρίτων (!), ἢ ὅπως συνέβη ὅταν με σκανδαλώδη ὑποστήριξη ἀπὸ τὸν

δημοσιογράφο κ. Ε. ο έτερος δημοσιογράφος κ. Γ. έπετέθη δημοσία κατά του πρώην προέδρου του Άρειου Πάγου, με μόνο στοιχείο τὸ περιεχόμενο μιᾶς ἀδιασταύρωτης μαρτυρικής καταθέσεως (!), ἀγνωστης μάλιστα στὸν συκοφαντούμενο ἀνώτατο δικαστή. Μᾶς δικάζουν καὶ μᾶς καταδικάζουν Τριανταφυλλόπουλοι δημοσία χωρὶς δίκαιη δίκη. Ἐκεῖ φθάσαμε!

Τί συνέβη ὅμως τόσο ξαφνικά καὶ γέμισε ἡ ἐπικαιρότητα ἀπὸ τόσα σκάνδαλα; Ποῦ ἦσαν τόσα χρόνια νὰ τὰ καταγγεῖλουν αὐτοὶ πού τώρα κόπτονται γιὰ τὴν δικαιοσύνη; Γιατί τὰ στοιχεία συνελέγοντο γιὰ νὰ προβληθοῦν ὅλα μαζί; Μήπως ὁ στόχος εἶναι ἡ πλήρης ἀναμόρφωσις ὄχι μόνον τοῦ πολιτικοῦ σκηنيοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπάρξεώς μας ὡς κράτους; Ποιοὶ εἶναι πράγματι οἱ καταγγέλλοντες; Προφανῶς, κάποια Μ.Μ.Ε.

Ἀλλὰ τόσα χρόνια, σὲ ποιὰ Μ.Μ.Ε., σὲ ποιούς δημοσιογράφους, σὲ ποιούς καναλάρχες, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θὰ κατήγγειλε ὅσα ἀπίστευτα συμβαίνουν, στὸν χώρο τῆς ἡγεσίας τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας; Σὲ ποιὰ ἐκκλησιαστικά δικαστήρια θὰ προσέφευγε ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς γιὰ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀντικανονικὴ ἐκλογή ἐπισκόπου ἢ γιὰ νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τοῦ κωλύματος ἱερωσύνης κάποιου ἐκλεκτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου; Σὲ ποιὰ Μ.Μ.Ε., σὲ ποιούς δημοσιογράφους, σὲ ποιούς καναλάρχες, θὰ κατήγγειλε ὁ ἀπλὸς πολίτης τὰ κενὰ πού ἀφίνει τὸ νομικὸ σύστημα τῆς χώρας καὶ πού ὑποθάλπουν παρατράγουδα ἐλαχίστων δικαστῶν; Ποιοὶ δημοσιογράφοι θὰ παρουσίαζαν τέτοια ζητήματα με γνώμονα τὸ δημόσιο συμφέρον καὶ τὴν προστασία τῶν ἀδικουμένων στὸ μέλλον καὶ ὄχι γιὰ τὴν τηλεθέαση;

Ἐντύπωση προκαλεῖ ἡ συγχωρδία, ἡ ὁμοβροντία μᾶλλον, τῶν ἀποκαλύψεων. Τὸ Κυπριακὸ εἶναι σὲ κρίσιμη φάση, καθοριστικὴ γιὰ τὸ μέλλον. Θέματα περιορισμοῦ τῆς ἐδαφικῆς κυριαρχίας τῆς χώρας τίθενται. Ἡ συγκυρία εἶναι σφόδρα ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ ἐθνικά θέματα. Καὶ ἐμεῖς γκρεμίζουμε τὸ σπίτι μας, χωρὶς κἄν νὰ ἀναρωτιώμαστε ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ ἐπίθεση. Καὶ προτείνουμε χωρισμὸ κράτους ἀπὸ Ἐκκλησία χωρὶς νὰ ξέρουμε πράγματι τί σημαίνει αὐτό.

Καὶ δὲν τὸ ξέρουμε, διότι εἴμαστε μία ἀπὸ τὶς λιγότερο ἐνήμερες κοινωνίες τῆς Εὐρώπης στὸ θέμα τῶν «σεκτῶν». Ὁ κίνδυνος ἀπὸ αὐτὲς δὲν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰ μέλη τους, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πολὺ μεγαλύτερος.

Χρόνια τώρα, οὔτε οἱ ὑπηρεσίες ἀσφαλείας, οὔτε ἡ Βουλὴ, οὔτε ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία, οὔτε βέβαια τὰ ΜΜΕ, ἐνημερώνουν ὑπεύθυνα καὶ συστηματικὰ τὸ λαὸ μας, καὶ δὴ τοὺς ἀρμοδίους του, γιὰ τὴν δράση ὀρισμένων «σεκτῶν». Ὅπως καλὰ γνωρίζουν ἀρχὲς καὶ πολίτες σὲ χώρες ὅπως στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία, ὑπάρχουν σέκτες πού πρῶτα ἐξουδετερώνουν τὶς ἐχθρικές προθέσεις καὶ ὕστερα τὶς ἀπλῶς διαφορετικὲς προθέσεις στὴν κοινωνία τὴν ὁποία θέλουν νὰ ἐλέγξουν. Μὲ ἀλήθειες, ὅσες τυχὸν βροῦν, ἀλλοιωῖς καὶ με ψέμματα. Μιλᾶνε μόνον γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ τοὺς φράξουν τὸν δρόμο καὶ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ μιλήσουν οἱ ἄλλοι γι'αὐτὲς. Συνεργάζονται με μυστικὲς ὑπηρεσίες ἢ δικτυώνονται μεταξὺ τους γιὰ τὴν διάβρωση τῆς κοινωνίας καὶ γιὰ τὴν ἀποκοπὴ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὶς μεγάλες χριστιανικὲς ἐκκλησίες.

Μάλιστα, ἡ ὀργάνωση Σαηεντόλοτζι, πού ἔχει ὡς γνωστὸν ἀντίστροφη (σχεδὸν σατανιστικὴ) «ἡθικὴ», με «ἀξιωματικούς ἡθικῆς» καὶ με δικὸ της στρατόπεδο συγκεντρώσεως στὶς ΗΠΑ γιὰ τοὺς ἀντιφρονούντες της, διατηρεῖ καὶ δικὴ της μυστικὴ ὑπηρεσία. Στόχος της, ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας «γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ πλανήτη», ὄχι μόνον μέσῳ μελῶν-πρακτόρων της, ἀλλὰ καὶ με πληρωμένους συνεργάτες τους. Μὲ στόχο καταλήψεως τῆς ἐξουσίας καὶ στὰ

Βαλκάνια (Βλ. ὅλως ἐνδεικτικῶς, π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου, Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο, Ἀθήνα 1996).

Μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς 11ης Νοεμβρίου 2004 τοῦ Διοικητικοῦ Πρωτοδικείου τῆς Κολωνίας κρίθηκε ὅτι νομίμως παρακολουθεῖται ἡ ὀργάνωση Σαηεντόλοτζι ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας τοῦ Πολιτεύματος (Γερμανικὴ ΕἰΠ), διότι ἐργάζεται γιὰ τὴν κατάργηση τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατοχυρώνονται στὸ γερμανικὸ Σύνταγμα.

Στὴν Ἑλλάδα, ἡ διείσδυσή τῆς ἐν λόγῳ ὀργανώσεως πρέπει νὰ εἶναι φοβερή, ἂν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὸ ὅτι, τρία τουλάχιστον πρόσωπα τῆς δημοσίας ζωῆς τῆς χώρας ἔχουν βρεθῆ δίπλα τῆς καὶ τὴν ὑπεστήριξαν. Καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι παρ'ὄλο ποὺ ἔχει διαλυθεῖ μὲ δικαστικὲς ἀποφάσεις (7380/1996 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ 10493/1997 τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν), ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργεῖ καὶ νὰ διεισδύει..... Διαλύει καὶ ἀναμορφώνει τὴν προσωπικότητα τῶν μελῶν τῆς κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε πολεμοῦν μὲ πλήρη ἀπασχόληση καὶ μέχρι ἐσχάτων γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἐπιρροῆς ἐπὶ τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ΜΜΕ, τῶν γραφείων ὑπουργῶν ἢ βουλευτῶν, ποὺ τοὺς ὑποδυνεύει ἡ ἡγεσία τους. Σύμπτωσις: δικηγόρος τῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐκλιπὼν στὸ δυστύχημα τοῦ ἐλικοπτέρου Σινουκ κ. Μαῦρος, ποὺ εὑρίσκετο στὸ μοιραῖο ἐλικόπτερο ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Καὶ ἐνῶ τὸ τοπίο δὲν ἔχει καθαρῆσαι ἀπὸ τὴν διείσδυση τέτοιων ὀργανώσεων στὴν Ἑλλάδα οὔτε στοιχειωδῶς, πῶς ἔρχονται τώρα ὡς τιμητὲς τῶν πάντων, τὰ σημερινὰ ΜΜΕ, ποὺ ἀκόμη λειτουργοῦν μὲ μόνον κριτήριον, στὴν καλύτερη περίπτωση, τὸν ἐντυπωσιασμό; Καὶ τοῦτο, ἐνῶ τὸ καθεστῶς τῶν ἀδειῶν τῶν καναλιῶν διέπεται ἀκόμη ὄχι ἀπὸ τὸ δημόσιο συμφέρον ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐπιχειρηματικὸ κέρδος, ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ χρῆμα ὄχι καθαρό;

Ὁ προτεινόμενος στὴν κοινὴ γνώμη καὶ στοὺς πολιτικοὺς ἀπὸ τὴν σκηνοθεσία τῶν σημερινῶν ΜΜΕ χωρισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία (μὲ στοιχεῖα ἀληθῆ ὡστόσο ποὺ θέτουν θέματα κανονικοῦ δικαίου - βλ. κατωτέρω) θὰ σήμαινε ὅτι, οἱ μὲν ἐξτρεμιστικὲς σέκτες καὶ αἱρέσεις μποροῦν νὰ ἔχουν μυστικὲς ὑπηρεσίες καὶ νὰ συνεργάζονται μὲ μυστικὲς ὑπηρεσίες κρατῶν, ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ὑφίσταται τὴν διάβρωση ἀπὸ μυστικὲς ὑπηρεσίες ξένων κρατῶν ἢ σεκτῶν ἢ αἱρέσεων, καὶ νὰ μὴν ἔχει κανένα μέσο νόμιμης πληροφόρησεως γιὰ τὰ τεκταινόμενα εἰς βάρος τῆς.

Εἶναι φανερό, ὅτι θεμελιώδης ὑποχρέωση τοῦ κράτους μας εἶναι νὰ προστατεύει τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τέτοια διείσδυση, ὅπως καὶ τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς τῆς Σύρου, ὅπως καὶ τοὺς παραδοσιακοὺς προτεστάντες ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα. Ὅσοι δὲν θέλουν νὰ τὸ ἀντιληφθῶν αὐτό, καὶ προτείνουν πλήρη πολιτικὸ καὶ νομικὸ χωρισμὸ τοῦ κράτους ἀπὸ τὴν θρησκεία, δὲν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα μας ἀλλὰ τὴν βλέπουν ὡς τόπο τουρισμοῦ, κάτι ὡς μία Σιγκαπούρη τῶν νοτίων Βαλκανίων, μὲ στοιχεῖα ὡστόσο διαρρήξεως τῆς ὅποιας συνοχῆς.....

Τὸ κυριώτερον: Δὲν χρειάζεται χωρισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τοῦ τόσο μικροῦ καὶ ἀπειλουμένου σήμερα, ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, διότι ὅταν μιλάει μὲ τὴν ἡγεσία τῆς Ἑλλάδος σήμερα ὁ ξένος ἀρχηγός, σέβεται ἢ πάντως ὑπολογίζει τὴν δύναμη τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ στὸν κόσμον, καὶ στὴν ἴδια τὴν πατρίδα του. Ἄν χωρισθεῖ τὸ κράτος μας ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τότε ποιά ἢ ἀξία τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος ὡς τουριστικῆς καὶ ὑποβαθμισμένης ἀνδυπο-ἐπαρχίας τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης; Καὶ πῶς δὲν θὰ κοπεῖ σὲ κομμάτια τὸ κρατικὸ μὀρφωμα ποὺ θὰ ἔχει προκύψει ἀπὸ τὸν ἀνοίκειον χωρισμὸ;

Αυτό που χρειάζεται δέν είναι κάποιες έκκαθαρίσεις ολίγων ως έξιλασθηρίων θυμάτων. Αυτό που χρειάζεται είναι ή πλήρης μετά άγιοπνευματικής διακρίσεως έφαρμογή του κανονικού δικαίου τής Έκκλησίας.

Άλλά αυτό ξεκινά, όσον άφορά τó κράτος, άπό μία συστηματική και μόνιμη έγρήγορηση, για τήν αντιμετώπιση τής δράσεως όσων πρεσβεύουν τó άξιοδρήνητο ήδη δόγμα, ότι άλλο ή «ιδιωτική» ζωή, άλλο ή έγργασία τινός ως ιερέως, ως δικαστού, ως ύπαλλήλου, ως δημοσιογράφου, ως βουλευτού. Δέν είναι άλλο, δέν χωρίζονται.

Ό άνθρωπος δέν κόβεται κομμάτια, μισός πόρνος και μισός δικαστής, μισός παραδόπιστος και μισός ιερέυς, μισός ένεργούμενος τής Σαηεντόλοτζυ και μισός άξιος δημοσιογράφος. Άλλά δέν κόβεται ούτε, μισός συνεπής βουδιστής ή συνεπής ίνδουίστης (μή διάκριση καλού άπό κακό, διαλογισμός, νιρβάνα...) και μισός δικαστής, μισός όρθόδοξος χριστιανός και μισός κρατικός λειτουργός, μισός μάρτυρας σε δίκη ύπέρ τής σαηεντόλοτζυ και μισός ύπουργός ή βουλευτής.

Τό ήθος και ή πνευματική μας ζωή, άδιάσπαστα ένωμένα άπό τήν φύση τους, καθορίζουν τó ποιόν μας ως δικαστών, ως ιερέων, ως βουλευτών, ως εκπαιδευτικών, ως έπαγγελματιών. Ύπάρχουν περιπτώσεις που κάποιος πρέπει ύπεύδυνα, με άκρίβεια και άμεροληψία, νά κάνει τήν σχετική σύνδεση και νά άντλήσει τά σχετικά συμπεράσματα.

Όχι νά γίνει τó κατ'έξοχήν άνάποδο, με χωρισμό του κράτους άπό τήν Έκκλησία. Όπότε τó ποιόν μας ως δικαστών, ως ιερέων, ως βουλευτών, ως εκπαιδευτικών, ως έπαγγελματιών, δά θεωρείται, όλως πεπλανημένως, ως άνεξάρτητο άπό τó ήθος μας και τήν πνευματική μας ζωή.

Τότε, μάλιστα, κάποιος φανατικός «ήθικιστές» τής άλφα ή τής βήτα κοσμοθεωρίας, δά αναλάβουν νά άποκόψουν άπό τó κράτος όσους εκείνοι θεωρούν ως φανατικούς, δηλαδή τούς όρθόδοξους χριστιανούς. Όπως έγινε με τούς διωγμούς των χριστιανών κατά τόν χωρισμό κράτους και έκκλησίας στη Γαλλία, στο τέλος του 19ου αιώνας. Χωρισμό, λές και είχαμε ποτέ έμεις πρόβλημα παπικής δεσμικής παρεμβάσεως στο κράτος.

Όχι δέν είχαμε ποτέ τέτοιο δεσμικό πρόβλημα. Ούτε έχει σχέση τó θέμα του χωρισμού του κράτους άπό τήν Έκκλησία, με τó ότι ύπάρχουν πολιτικοί οί όποιοί άντλούν πρόσδετη έμπιστοσύνη των εκλογέων, έπειδή είναι πράγματι εύσεβείς χριστιανοί. Διότι, τήν άληθινή εύσέβεια, οί έχοντες πραγματική πνευματική ζωή όρθόδοξοι χριστιανοί τήν διακρίνουν άπό τήν ύποκρισία και δά τήν διακρίνουν άκόμη και άν χωρισθεί τó κράτος άπό τήν Έκκλησία.

Αυτό που δημιουργεί τó φαινόμενο, νά άποκτούν πολιτική έπιρροή άνθρωποι που ύποκρίνονται τούς εύσεβείς όρθόδοξους χριστιανούς, είναι ή έλλιπής όρθόδοξη χριστιανική κατήχηση του λαού και ή ύποκριτική και κίβδηλη πνευματική ζωή. Η θρησκευοποίηση δηλαδή, του έκκοσμηκευμένου τρόπου ζωής, όπως με τόν κομματισμό και με τόν κρατικισμό, ή όπως με τόν ήθικισμό των οργανώσεων που έμφανίζονται ως όρθόδοξες και άπό τις όποιες έκπηγάζουν έπισκοπίσιμοι καρριερίστες, δήθεν «χρυσάφι» για τήν Έκκλησία, άλλα χωρίς όρθόδοξο φρόνημα και χωρίς όρθόδοξο ήθος.

Στά τελευταία 180 περίπου χρόνια, λόγω ακριβώς τής έκκοσμιεύσεως και τής κίβδηλης πνευματικῆς ζωῆς μας ὡς ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἔχουμε σοβαρὴ περιφρόνηση τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ ὀρισμένους ἐκπροσώπους τοῦ κράτους και ἀπὸ ὀρισμένους ἱεράρχες ΜΟΝΟΝ. Λόγω δὲ τῆς παραβιάσεως τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, παρατηρεῖται και πρόβλημα στὸν τρόπο πού ὀρισμένοι ἱεράρχες ἢ ἱερεῖς και ὀρισμένοι πολιτικοὶ ἀνταλλάσσουν προσωπικὲς ἐκδουλεύσεις, ἀμοιβαίως.

Γιὰ νὰ παύση αὐτό, ἀπαιτεῖται ἀφ'ενὸς μὲν νὰ γίνῃ αὐστηρότερο τὸ κρατικὸ δίκαιο, και νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ τὸ ποινικὸ δίκαιο, ἀφ'ετέρου νὰ ἐφαρμόζεται μὲ ἀκρίβεια τὸ κανονικὸ δίκαιο πού ἀναφέρεται στὴν Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο, μὲ πρωτοβουλία ἀκόμη και τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐνώπιον ἀνεξαρτήτων ἐκκλησιαστικῶν, και ἐν ἀνάγκῃ κρατικῶν, δικαστηρίων – τῆς ἐκκλησιαστικῆς «οἰκονομίας» (πού κάμπτεται τὴν αὐστηρότητα τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἐν ὄψει ἐιδικῶν συνθηκῶν και περιστάσεων, μὲ διάκριση πνευματικοῦ χαρακτήρος) δυναμένης νὰ ἀνατίθεται εἰς «τεχνικὴ» κρίση ἐπιτροπῆς ἱεραρχῶν, τυχαίως λαμβανομένων, ἐπὶ θητεία.

Αὐτὸ ἄρα πού κυρίως και ἐπειγόντως χρειάζεται, εἶναι πρῶτα ἀπὸ ὅλα, ἀναβάθμιση τῆς Πολιτείας και τῶν δεσμῶν τῆς, νομικῶν και πολιτικῶν.

Ὅπως λέγει ὁ λαός μας, τὸ ψάρι βρωμαεὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἄν λοιπὸν ἡ πολιτεία ἀναβαθμισθῇ οὐσιαστικά α) τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς πολιτικῆς ζωῆς και τῆς δημοκρατίας, β) τὸ νομικὸ σύστημα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίλυση διαφορῶν δημοσίου δικαίου και γ) τὴν ἐπικουρία πού ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν θέση σὲ κίνηση και γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν διαδικασιῶν τοῦ κανονικοῦ δικαίου πού ἀφορᾷ στὴν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ ἀναδεικνύεται σὲ κεφαλὴ τοῦ κράτους και τῆς Ἐκκλησίας, τόσο εὐκόλα, ὡς κάθε κ. Τριανταφυλλόπουλος και οἱ ἀντ'αὐτοῦ.

Πρέπει δὲ νὰ λειτουργήσῃ ἐπὶ τέλος τὸ κράτος μὲ τοὺς δεσμούς του, κατόπιν ἐξυγιάνσεώς τους, ὄχι ὡς ἀρωγὸς προσωπικῶν θελημάτων τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὡς ἐγγυητὴς τοῦ ἐλέγχου τῶν ἄκρων ὀρίων γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, διαδικαστικοῦ και οὐσιαστικοῦ, και ὡς ἀρωγὸς τῶν κανονικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ κανονικὸ δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας, σημειωτέον, μετὰ ἀπὸ τὸν ὀρυμαγδὸ τῶν ἡμερῶν μας, θὰ πρέπει νὰ ἀπαντᾷ, ἰδίως μὲ ὅλες τις ἀσφαλιστικὲς δικλίδες του γιὰ τὰ κωλύματα ἱερωσύνης, μὲ τὴν ἀπάλειψη ἐπὶ τέλος τοῦ φαινομένου τῶν ἐντὸς τοῦ κόσμου καρριεριστῶν ἱερομονάχων, και μὲ ὀρθόδοξη ἀνάπτυξη τῶν διαδικαστικῶν και δικαστικῶν του ἐγγυήσεων γιὰ τὴν πρόληψη και γιὰ τὴν ἴσση τῶν κανονικῶν ἀτοπημάτων, στὶς προκλήσεις τῆς «νέας ἐποχῆς» – τὸ τρομο-ἰδεολογικὸ κτύπημα τῆς ὁποίας, δι'ἐλεγχόμενων ΜΜΕ και δι'ἡμι-ἐλεγχόμενων δημοσιογράφων ὅλοι ζοῦμε τίς τελευταῖες ἡμέρες.